

Co Bůh slíbil, člověk nepodceňuj

j+s 3. 7. 2022, křest

Požehnaný Bůh Hospodin, jenž koná veliké divy. Vysvobodí toho, kdo je v nouzi, kdo volá o pomoc a nemá nikde zastání. Jeho jméno bude navěky požehnáno a celou zemi nechť naplní jeho sláva! (Podle Ž 72)

Zj 12,7-12: *A strhla se bitva na nebi: Michael a jeho andělé se utkali s drakem. Drak i jeho andělé bojovali, ale nezmohli, a nebylo již pro ně místa v nebi. A veliký drak, ten dávný had, zvaný ďábel a satan, který sváděl celý svět, byl svržen na zem a s ním i jeho andělé. A slyšel jsem mocný hlas v nebi: "Nyní přišlo spasení, moc a království našeho Boha i vláda jeho Mesiáše; neboť byl svržen žalobce našich bratří, který je před Bohem osočoval dnem i nocí. Oni nad ním zvítězili pro krev Beránkovu a pro slovo svého svědectví. Nemilovali svůj život tak, aby se zalekli smrti. Proto jásejte, nebesa a všichni, kdo v nich přebýváte! Běda však zemi i moři, neboť sestoupil k vám ďábel, plný zlosti, protože ví, jak málo času mu zbývá."*

Lk 10,17-20: *Těch sedmdesát se vrátilo s radostí a říkali: "Pane, i démoni se nám podrobují ve tvém jménu." Řekl jim: "Viděl jsem, jak satan padá s nebe jako blesk. Hle, dal jsem vám moc šlapat po hadech a štírech a po veškeré síle nepříteli, takže vám v ničem neuškodí. Ale neradujte se z toho, že se vám podrobují duchové; radujte se, že vaše jména jsou zapsána v nebesích."*

Ježíš kázal o tom, že se přiblížilo Boží království – "a když se přiblížilo, tak se k němu, lidi, přesměřujte a uvěřte té bezvadné zprávě, kterou vám nesu."

Člověk by řekl, že takovou zprávu lidi přivítají, ale tak jednoduché to nebývá. Ježíš nebyl sám, kdo tam tehdy kázal. Lidi naslouchali i různým nadšencům, kteří sami sebe prohlašovali za spasitele a slibovali, že s nimi budete hnedle v ráji. (Znělo to docela přitažlivě, jenže co s takovým slibem?) Ohlas měli i mužové, kteří kázali přísnost na sebe i na druhé, a rovněž zvali do ráje, tentokrát cestou bezchybné kázně a odříkání. (I to znělo přesvědčivě, jenže není v lidských silách to splnit.) Vedle těchto rajských nabídek Ježíšova slova moc neoslňovala. Nenabízela podmanivého vůdce, nevyžadovala bezchybnou a nepřemýšlivou poslušnost, zato vybízela, ať si uděláme inventuru v duši, což není jen tak. A co se týče toho ráje, Ježíš nenabídl žádnou zaručenou cestu, jak

tam dojít, ale něco jiného: Boží království přichází k nám, ne my k němu, věřte tomu a udělejte si v sobě pořádek.

Spustíte-li na lidi něco o smyslu života a o pořádku v sobě, asi vás pošlou k šípku, že nemají čas. Když si ten čas přece jen udělají a uslyší od vás, že se pořádně zablesklo na lepší časy (a kdyby jen zablesklo – lepší časy dokonce už začaly), nejspíš si zaťukají na čelo a namítnou, že je naopak všecko čím dál horší a že bude ještě hůř. Ale i kdyby se vám podařilo je přesvědčit, že u Boha už ty lepší časy startují a že všechno zlo špatně skončí, ani tak u nich ještě nemáte vyhráno – protože aby jim ta novina k něčemu byla, to si ještě musejí udělat v duši tu inventuru, a to je dost nezábavné a pracné.

Inventura v duši znamená, že si proberu regály se svými názory, nápady a myšlenkami, opráším bedny s minulostí (je v nich to, nač by jeden mohl být hrdý, ale i poklesky a pády, v nichž nemám chuť se prehrabovat), utřídím si přání, plány a záměry, odškrtnám jednotlivé položky, až dojdou k poslední kolonce: "Kvůli čemu žiješ?" stojí tam psáno.

Kvůli čemu žiju? Odpověď na tuhle otázku je právě v té bezvadné novině, co s ní Ježíš vyrazil mezi lidi. Žiju proto, žes mi dal život, Bože. Žiju ho rád. Žiju pro lásku, kterou jsi do mě investoval, a těšíc mě, žes mé dny naplnil nadějí. Tímhle žiju; a taky kvůli tomu, abych to řekl ostatním, co se s nimi setkávám.

II.

Přiblížilo se Boží kralování, tak si v sobě uklidte a uvěřte té bezvadné zprávě, kterou vám nesu. Tak to Ježíš říkal a teď tím pověřil učedníky. Vybavil je na tu práci schopností vyhánět demony a léčit nemoci. To tak umět, to by bylo! A víte, že to umíte? Přinejmenším demony smutku a zbytečnosti vyhánět a lidské neporozumění léčit. Ne že bychom měli nadlidské schopnosti, není to z nás – ale to nastartované Boží kralování, ta životní naděje, to je lék proti smutku, zášti a podobným neřádům.

Zla a nedorozumění je ale víc, než naše schopnosti stačí zvládnout, a tak Ježíš po těch prvních dvanácti poslal mezi lidi další a další spolupracovníky, celkem prý sedmdesát. Co všechno se dělo pak, o tom ve vyprávění nic není. Asi to bylo tak, jak je to s dnešní církví: někoho láká, někoho přesvědčí, někoho odradí; někdo si jí tuze váží, někomu jde na

nervy. Jsme jen lidi, máme chyby – ale taky máme poslání (to o té inventuře duše a bezvadné zprávě) a kvůli němu tu jsme. Církev má chyb jako máku, ale to její poslání je pro svět důležité.

Těch sedmdesát to taky zjistilo. Možná se jim dařilo, možná ne, určitě se však vrátili s nadšeným poznáním, že před Boží blízkostí démoni prchají (pod slovo démoni si prosím sami promítněte jakékoli zlo, které vás tíží a dává vám zabrat). Boží blízkost není hrozba, není za trest, je to naděje. “Démoni, Pane, slábnou a mizí, když na ně jdeme ve tvém jménu!” radovalo se těch sedmdesát.

“Jenže já viděl satana padat z nebe,” opáčil Ježíš. Co tím myslel? Vypůjčme si výklad odjinud z bible: z nebe ďábla shodili, tam je totiž sídlo pravdy a tenhle zákeřník tam nemá co pohledávat; z nebe ho shodili a on padl sem k nám. To je nadělení: “Že před vámi prchají démoni?” povídá Ježíš, “to budete koukat, co jich ještě potkáte.”

A taky že ano: Narazíte na ně na každém kroku. Neříkáme jim zrovna démoni, říkáme jim třeba závist, zlá nemoc, zoufalství, zášť, lhostejnost, sobectví, válka, nevěra, zrada, lež, zklamání, pokušení všeho druhu... Nebudu ten seznam rozšiřovat, však víte sami.

Máte radost, že se vás tihle démoni bojí (když na ně jdeme v Boží naději a Božím jménu)? povídá Ježíš. To je dobře, že se vás bojí, kéž by to tak vždycky bylo. Ale o to vlastně tolik nejde: Jestli z něčeho mít radost, pak z toho, že jsou vaše jména zapsaná v nebesích.

III.

Je toho tu řečeno tím starým jazykem, pro nás už trochu nezvyklým, nějak mnoho: démoni, satan padlý z nebe, jména zapsaná v nebesích. Tak si to řekněme jinak, třeba takhle: Zla bude vždycky strašně moc. Vy však dostáváte do výbavy báječnou věc: že vás Boží naděje podrží a že vás Boží láska vytáhne ze samoty a smutku. Ale neznamená to, že se nikdy nic zlého nestane. Může se stát, to víme až moc dobře. Jenže my tu nežijeme pro nic za nic, ani jen sami pro sebe. Žiju proto, žes mi dal život, Bože. Žiju ho rád (i když občas říkám, že za moc nestojí, to se tak říká, ale vím, že je to skvělý dar). Žiju pro lásku, kterou jsi do mě investoval, a těší mě, žes mé dny naplnil nadějí.

Tamtěch sedmdesát vyslanců se radovalo, že všechna neřádstva, která nám komplikují život, se klidí před Božím jménem. Takovou moc

to jméno má – a pro mě to znamená, že na život nejsem sám, ba dokonce že sám sobě nepatřím, protože patřím lásce (jež mi byla darována), patřím pravdě (k níž jsem byl povolán), patřím naději (která mi svítí na cestu).

Před Božím jménem tihle tak řečení démoni couvnou, před naším ne (jakkoli je u Boha zapsáno). Neposlechnou nás, naopak se zlo zabydlí, hřích mě kamsi vleče, lidi nepomůžou, živly se spikly... Člověku by bylo do breku nebo aspoň do smutna a docela by se sám politoval – jenže víte, co Ježíš řekl: takových trablů bude ještě moc, ale vy se nevzdávejte životní radosti, protože na vás Bůh nezapomněl a nevzdal se vás ani vás nezradil. Co Bůh slíbil, to splní a vaše jméno tam neschází.

Řekl bych, že je to bezvadná zpráva, která za nějakou tu inventuru v duši stojí. Když ji vyslechnete a vstřebáte, nenechte si ji pro sebe. Jděte s ní mezi lidi (jako tamti první učedníci) a zkuste je zbavovat démonů a neduhů, co o nich zrovna byla řeč: třeba se dají na útěk před Boží přítomností a před Božím jménem (ve které jsme byli pokřtěni) a lidem bude líp.

Ale i kdyby se zlo na útěk hned nedalo, stejně na to s těmi jmény nezapomeňte.

Poslání a požehnání:

Jděte nyní a slovem i skutkem uvádějte ve známost evangelium, dělejte si starost o spravedlnost, lásku a pokoj.

Jděte a žijte v naději setkání s Kristem mezi nejmenšími z našich bratrů a sester.

Jděte a žijte v naději Božího navštívení.

Blaze těm, kdo slyší Boží slovo a zachovávají je. Co lidí toužilo spatřit a slyšet to, čeho vy jste svědky – a tak se radujte nejen z toho, co vás těší a co se vám podaří (to samozřejmě taky), ale hlavně se radujte z toho, že je Bůh blízko a jeho milosrdenství že je už mezi dveřmi; řekněte to lidem a dopřejte jim k tomu Boží pokoj, Bůh v nich má přece zalíbení. Nebojte se, nesmutněte a kéž vás každým dnem provází a vede naděje, která roste z Boží lásky. Amen.